

KEDEI MÓZES

KIÖNTÖM LELKEMET

Jn 16,23b

Örömeinket és szenvedéseinket megosztjuk szeretteinkkel, rokonainkkal, ismerőseinkkel. De vannak belső, titkos rezdüléseink, érzéseink, vágyaink, amelyeket még a legközelebbieknél sem mondunk el. Egyedül Istennek öntjük ki lelkünket, egyedül hozzá vagyunk fenntartás nélkül őszinték.

Mint ahogy a test nem élhet levegő nélkül, úgy a lélek sem lehet meg imádság nélkül. Imádságomban megnyílik Isten előtt egész életem, örömeivel, szenvedéseivel, érzéseivel és titkos sejtelmeivel együtt. Amikor imádkozom, ismét gyermek leszek, tiszta vágyú és tiszta álmú gyermek, aki keres egy meleg kezet, egy csendes szelíd hangot; gyermek, aki keresi Istent. Imádságomban megtisztulok, és üzenetet kapok, hogy nem vagyok egyedül, mert velem van az én Atyám, aki mint őriző pásztor vigyáz reám. Összekulcsolom kezem, imára hangolom szívem, s érzem, amint lelkem kelyhében édesebb lesz az öröm bora, a rám leselkedő fekete árnyak elrepülnek, mint ijedt madarak, ha Őt hívom, szólítom, benne elmerülök.

Jézus kapcsolata Istennel mély, meleg és közvetlen volt. Ez a viszony az édesapa-édesanya és a gyermek viszonya; ez magyarázza, hogy Istent Atyának szólítja. Már gyermekkorától örömeivel, szenvedéseivel úgy fordul Istenhez, mint kisgyermek az atyjához és anyjához, teljes bizalommal. Ez a bizalom szülte a legszebb imádságot, amit valaha ember elmondott, a Miatyánkot. Ezt az imádságot — mondhatni — az anyatejjel szívtuk magunkba, akkor amikor gyermeki lelkünk még nem volt megérve a komoly, mély gondolatokra és érzelmekre. Ezért ez az imádság sokak szájában elgépiesedik, jelentésnélkülivé válik. Úgy imádkozzál, hogy érezd át mélységét, komolyságát és nyomában megnyílik, kibomlik a lelked Isten előtt.

Jézusnál az imádság nem ünnepi alkalmak kísérője, nem is menekülés, hanem mindennapi lelki szükséglet, mely nélkül élni nem tud. Istenhez való viszonyát bensőséges, erős bizalom jellemzi; ebben sokasodik meg öröme és könnyű meg szenvedése. Ez a bizalom adott erőt a Gecsemáné kerti gyötrelmes órához, a kereszthalál vállalásához; ez a bizalom mondatja vele az utolsó órán: „Atyám, a te kezeidbe teszem le az én lelkemet.“

Feküdtél-e kórházi fehér ágyon? Átélted-e azokat a gyötrelmes órákat, amelyek a műtétet megelőzik? Három évvel ezelőtt nekem is volt részem benne. Zömében falusi emberek feküdtek mellettem, nagy fehér csendesség borult ránk a kórteremben. Műtét előtt ünnepi komolyság ömlött el az arcokon. Sokmindennel számot vet ilyenkor az ember. Amikor az egyik beteget a műtőbe készítették elő,

széles, kerges kezét összekulcsolta, száját érthetetlen mormogás hagyta el, csak az utolsó szavakból értettem meg, hogy imádkozik.

Egyik éjszaka egy fiatalembert tettek le körtermünk közepébe. Építőmunkás volt, leesett az ötödik emeletről. Hátgerince, és mindkét lába több helyt eltörött. Hozzáfogható szenvedést nem láttam sem azelőtt, sem azután. Önkivületi állapotban kiáltozott, jajgatott, édesanyját, tetsvéreit szólította. Lelkileg mindannyiunkat nagyon megrázott. Nemsokára magához tért. Sötét volt, semmit sem láttam, csak hallottam, hogy imádkozik: „Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben...“ Nagyon felkavart ez az élmény, sem azelőtt, sem azután nem hallottam úgy elmondani ezt az imádságot.

Az imádságra nekünk van szükségünk és nem Istennek. Mi ne akarnánk megismerni, akiknek értelmet adott, mi ne akarnánk szeretni, akiknek szívet adott, mi ne akarnánk dicsérni, akiknek ajkat adott? „Tartsd szivedet szabadon, s emeld magasra Istenhez.“ (Kempis).

Imádságunkkal Istent nem befolyásolhatjuk, de általa megtisztulhatunk, biztonságot szerezhetünk. Addig nem ismert mélységek nyílnak meg bennünk, megszóllal lelkünkben egy szelíd, csendes hang, egy meleg kéz megfogja kinyújtott kezünket.

Imádkozunk önmagunkért, szereteteinkért, embertársainkért, a föld tisztaságáért, a világ életéért. Amen.

AZ AKARAT GYŐZELME

Mt 6, 10

Nagy emberek nélkülözhetetlen tartozéka az erős akarat. Azt is mondhatjuk, az erős akarat szüli a nagy embereket. Öneszmélésem első idejétől az akarat példaképe Körösi Csoma Sándor volt. Már zsenge ifjú korában emészti a nagy kérdés: honnan jöttünk és hová megyünk? Egész életét e kérdés megfajtására áldozza. Diákkorában a padlón alszik, kabátját téve a feje alá; így szoktatja testét az eljövendő nehézségekhez. Az eladott kenyéradagjából kapott filléreket félreteszi, hogy pénze legyen egy valószínűtlennek tűnő álom megvalósítására. Amikor úgy érzi, hogy a nagy útra testileg és lelkileg felkészült, a „nagy vándor“ elindul ismeretlen keleti tájak felé, egy maroknyi szülőfölddel a tarisznyájában és az elhagyott otthon édes emlékével. Szinte látom, amint ezer akadályt áttörve, szikáran, keményen, elszántan megy a Himalája felé. A keleti nyelvek mély tárnáiba száll le, onnan akarja felhozni a titokfejtő választ a nagy kérdésre. Minden erőfeszítése ellenére a kérdés ma is áll, de ma már senki sem vitatja életművének rendkívüli tudományos értékét. A „nagy vándor“, Körösi Csoma Sándor az évek menetelésében az akarat példájává finomult. Ő most is nő, egyre nő bennünk fel a Himalája tiszta gyémántporos csúcsai felé.

Szeretem a sportjátékokat, mert bennük az élet játékos örömét látom. Még 1972-ben történt a müncheni olimpiai játékokon, sokmillió sportbaráttal együtt én is ott szorongtam a TV. képernyője előtt. Nagy nap volt, a döntők napja. A hosszú távfutók a tízezer méteres távot szaladták. Két körrel a cél előtt Lasse Viren,